

VINNÝ KMEŇ

číslo 34 | duben 2021

Brněnská diecéze Církve československé husitské

Důležité poselství
meditace nad písmem

Měl v sobě jiskru
rozhovor

Křesťanství a internet
svěží vítr

Sestry a bratři, milí přátelé,

dostáváte do rukou nové číslo našeho diecézního časopisu Vinný kmen. A jak jsme avizovali již předem, je nové nejenom v té dosavadní chronologické řadě, ale nové formou a do jisté míry i obsahem. Na redakční poradě jsme se dohodli na několika nových, anebo alespoň pozměněných rubrikách a nové grafické úpravě. Tohle první číslo ještě možná nebude stoprocentně dotažené podle představ, ale věříme, že postupně vše doladíme. A pokud možno s Vaší pomocí. Ideální by bylo, kdyby se na přípravě každého čísla podílelo co nejvíce lidí, nejenom duchovních, ale i laiků. Přivítáme jakýkoli podnět, otázku, kritickou poznámku, zkrátka všechno, co by mohlo pomoci zvýšit úroveň časopisu. Stále ještě jsme v situaci, kdy je celá řada obvyklých aktivit oslabena, ne-li přímo znemožněna. Snad se nám, s Boží pomocí, podaří alespoň částečně tato omezení i touto cestou nahradit.

Za redakční radu
Miroslav Kubiček

Obsah

Důležité poselství	3
Měl v sobě jiskru	5
Poprava 27 českých pánů	10
Zlín v období pandemie	12
Křesťanské hodnoty	14
Přijít tichu na chuť	16
Křesťanství a internet	19
Odkaz bratra Zdeňka Svobody	22
Dušou bol básník	24
Střípky ze života diecéze	26
Dobrodružné cesty misie	29

VINNÝ KMEN

Vydává Brněnská diecéze Církve československé husitské
Joštova 7, Brno, www.ccsbbrno.cz, dieceze@ccsbbrno.cz
Šéfredaktor: Miroslav Kubiček

Redakce: Petr Šandera, Michaela Kubičková, Juraj Jordán Dovala,
Pavel Pospíšil

Spolupracovníci: Michal Hvězda

Jazyková korektura: Marcel Sladkowski

Grafická úprava: Jerguš Dovala

Foto: Hana Fleischmannová (obálka a str. 1, 2, 3)

Tisk Tiskárna A. M. G., s.r.o., Mírová 87/2, Adamov

Důležité poselství

Juraj Jordán Dovala

Král jim odpoví a řekne jim: Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili. Mt 25,40

Ježíš v evangeliu nikde nevystupuje jako krutý soudce, ale jako milosrdný a laskavý Učitel. I ve chvíli posledního soudu, kde je v roli soudce, nám říká s pedagogickou laskavostí, na čem skutečně záleží. A jsou to pro nás velice překvapující slova. Protože se neptá shromážděných davů, kdo byl jaké víry, nerozděluje lidstvo na katolíky a protestanty, buddhisty a muslimy.

Nezjišťuje, kdo je jaké národnosti nebo politické orientace. Nerozlišuje ani to, zda byl někdo papež, biskup, prezident nebo popelář, či bezdomovec.

Ptá se na jedinou věc: člověče, co jsi udělal pro druhé? Jaký jsi byl k ostatním lidem? Kolik lásky jsi vytvořil? Co dobré jsi světu přinesl?

Naše dresy

To je ale škrt přes rozpočet. Jsme zvyklí svět dělit na naše a ty druhé, neboť tak se lépe orientujeme. My jsme křesťané, vy nekřesťané, my jsme věřící, vy nevěřící, my jsme dobří, vy zlí. Potřebujeme si oblékat dresy, abychom se identifikovali. Ale to jsou naše myšlenkové postupy. U Boha to tak není. Proto je tragické, že nejradikálnější dělení pochází prá-

MEDITACE NAD PÍSMEM

vě z náboženství. Náš Bůh a váš bůh. Pro víru jsme schopni dokonce pronásledovat, mučit i zabíjet. A není to záležitost minulosti, jen zákon nám to dnes neumožňuje. Stačí si na internetu přečíst diskuze lidí různého vyznání o otázkách víry a pocítíme tu zarytou nenávist.

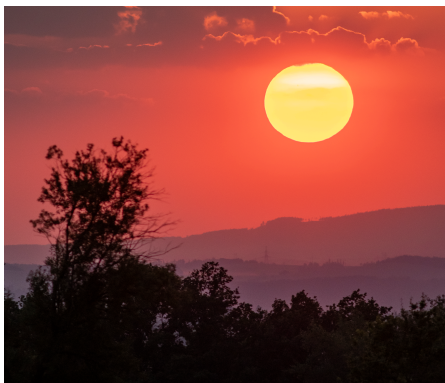
Ježíš nám ukazuje, že je to od základů špatně. Bůh je jenom jeden, je nerozdělený, i když je Trojice, protože je prapůvodní jednotou. Proto náboženství může klást důraz na svou vlastní tradici, ale nemůže vyvolávat nepřátelství. Pak to už není náboženství, ale ideologie.

Spor velikanů

Představte si, že by Michelangelo přišel za Leonardem s nožem v ruce a zničil jeho obraz Salvator mundi (Spasitel světa). U toho by křičel, že Leonardo Krista nepochopil a nezobrazil ho správně. Leonardo by následně šel za Rublevem a zničil by mu ikony Krista Pantokratora a Boží Trojice. Tvrdil by, že Rublev nevnímá Boha správně. Rublev by utíkal za Rafaelem a Tizianem a poničil by jejich obrazy s odůvodněním, že vnímají Boha špatně. Co bychom si o nich pomysleli? No, že se zbláznili! Že se z nich stali primitivní barbaři, kteří nedokážou vnímat rozmanitost Božích myšlenek a tajemství.

Ale přesně to děláme i my. Bijeme se o představy Boha – kdo ho jak vnímá. I když otisk Nejvyššího v lidské

duši je posvátný a nedotknutelný. Nikdo nemá právo vnucovat druhému člověku jeho vnímání cesty k nebeským nivám. Zvláště, když naše poznání Boha je jenom částečné.

Kristus v nás a my v něm

Ježíš nám při posledním soudu všechny naše představy staví naruby, říká: Cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili. Chápeme, co to znamená? Najednou zjišťujeme, že jsme téměř všechn svůj čas obětovali modlám v naší mysli, ale ne Kristu. Nic není důležitější než konkrétní projevy lásky a milosrdenství prokázané konkrétním lidem. Láska léčí a milosrdenství smiřuje. Vždyť ON je přítomen v každém člověku, i v tom posledním žebrákově a malomocném. Toto platí a je to veliké Boží tajemství.

Vnímejme Krista všude a tak se ponoříme do oceánu Boží lásky, ve kterém bude Kristus v nás a my v něm.

Měl v sobě jiskru

Rozhovor s básníkem, spisovatelem a publicistou Milošem Doležalem

Miroslav Kubíček

Přejdeme hned k tomu, proč jsem se s prosbou o rozhovor obrátil právě na vás. 25. února uplynulo 71 let od mučednické smrti pátera Josefa Toufara. Předpokládám, že jen stěží bychom našli někoho, kdo se jeho životem a umučením zabývá intenzivněji než právě vy. Za vámi jsou dvě rozsáhlé knihy, „Jako bychom dnes zemřít měli“ a „Krok do tmavé noci“, ale i řada dalších příspěvků a studií na toto téma. K zájmu o něj vás přivedlo to, že se vše událo v, řekl bych, vašem rodném kraji, tj. Ledec nad Sázavou a okolí, anebo šlo ještě o něco jiného, možná i zásadnějšího?

Vysočinská vazba byla podstatná. Pro znalost atmosféry, míst, lidí. Pomáhala mi v cestě za pamětníky. Ale ještě důležitější byla rodinná spojitost. Moji prarodiče z matčiny strany byli Toufarovými farníky a přáteli. U nás doma se o tom příběhu v 70. letech, kdy jsem byl chlapcem, mluvilo šepem, ale pohnuté, a něco málo jsem tehdy zaslechl: „pana faráře umlátili“, „zahrabali jako čokla“. A pak jsem se jako šestnáctiletý student vypravil s kamarádem na motorce v roce 1987 do nedaleké vesnice Číhošť, kde Josef Toufar působil a odkud byl une-

sen příslušníky komunistické Státní bezpečnosti, ptát se na osud umučeného faráře. Lidé před námi utíkali a báli se. Až Toufarova neteř Marie Pospíšilová, žijící v sousední vesnici, byla ochotná s neznámými mladíky o všem otevřeně a nebojácně hovořit. Tenkrát mě zasáhla ta podivná atmosféra úzkosti, strachu i tajemství a současně horoucnost a otevřenost paní Marie. Byl to pro mě iniciační zážitek a už tehdy jsem tam pocítil, že bych se měl tématu věnovat. Byl to vlastně jistý slib. Moje bádání poprvé vyústilo v roce 1992 v diplomovou práci. A posléze v několik rozhlasových a televizních dokumentů. Mezitím vyšla řada knížek a brožur, tu horších, tu lepších, kde se různí autoři věnovali číhošťské kauze, ale žádná v podstatě nevystihovala jádro celého toho příběhu, jeho duchovní podloží, osobnost kněze a jeho spiritualitu. Ta první knížka o Josefu Toufarovi zrála dlouhá léta, jako bych k tomu ústřednímu tématu měl sám teprve dorůst.

Mohl byste krátce charakterizovat lidskou a duchovní tvář Josefa Toufara?

Lidé, kteří ho osobně dobře poznali, se shodují v tom, že to byl člověk společenský, energický, který nepo-

Miloš Doležal v kostele v Čihošti při výkladu o Josefu Toufarovi

strádal humor a nestavěl hranice mezi věřícími a nevěřícími či mezi věřícími různých denominací, jak to v jeho dobách bylo bohužel běžné. Nazval bych to veselou otevřeností. Pamětníci potvrzují, že si na nic nehrál, s lidmi uměl jednat přímo, nepohrdal druhými, a ani se nad ně nepovyšoval. Žil dost skromně, podporoval chudé. Pomáhal studentům s doučováním, organizoval ochotnická divadla, poutě, besedy, taneční zábavy, vyřizoval důchody, po válce inicioval vznik ledečského gymnázia. V Číhošti zase třeba zařídil ordinanční hodiny zubaře nebo pobočku pošty. Měl v sobě jiskru – nedřepěl na faře jako nějaký zapšklý kakabus, ale za lidmi chodil do jejich domovů. Uměl být ale také kritický. Josef Toufar by byl svým načichnutím od ovčince velice blízký dnešnímu papeži Františkovi. Jen podotýkám, že to nebyla od něj nějaká pastorační strategie, ale přirozené chování – pobývat s lidmi a mezi lidmi, být jedním z nich.

Zabývat se historií, ba dokonce tou poměrně nedávnou, samozřejmě neznamená ohlížet se pouze zpět, to by bylo velice málo. V pozadí vždy stojí (resp. mělo by stát) něco, co je aktuální dnes, co může a má promluvit k nám, současníkům. Určitá výzva, memento a podobně. Předpokládám, že něco podobného sledujete ve svých knihách a vůbec tím, že se podobnými tématy zabýváte, i vy.

Zajímá mě člověk, který se ocitl v mezní situaci, musí se rozhodovat. Dnes nejde o životy jako za války či ve stalinských 50. letech. Nicméně si myslím, že ono „teď a tady“ také vyžaduje od lidí statečnost, čitelnost, postoje, nebojácnost, rozhodnost, věrnost. Třeba lidé si při zachování pracovního místa nechávají líbit věci, které by normálně nesnášeli. Nebo když jde „jen“ o to, zda souhlasíte s nějakou lží, která se veřejně šíří, nebo se proti tomu veřejně postavíte. Zažil jsem normalizaci v 80. letech minulého století jako student na gymnplu a to, co se dnes s lidmi děje, mi v leccems připomíná právě onu normalizační prašivinu plnou strachu, nedůvěry a donášení. Covidem je to teď všechno zvalcované, vymknuté a posunuté, ale jsem sám zvědav, kam se společnost posune po skončení restrikcí.

Věnujete se ve svých knihách jak období totality komunistické, tak i nacistické (např. „Čurda z hlíny“). Něco vás v této rovině tím pádem možná spojuje např. s Ludkem Navarou anebo Jiřím Padevětem. Cítíte to, resp. je možné, že se nějak v tomto navzájem doplňujete?

S oběma pány se znám a mám rád to, jak svoji práci dělají. Ale nedokáží říci, zda se nějak protínáme. Jestli jsem byl někým ovlivněn, tak je to především polská spisovatelka a novinářka Hanna Krallová, která strhu-

Kostel v Číhošti

jícím způsobem píše o obětech i strůjcích holocaustu.

Začínal jste jako básník (prvotina „Podivice“ atd.), pracoval jste dvacet let jako redaktor Českého rozhlasu 3 - Vltava. Proč jste v rozhlasu skončil? A poezii se stále věnujete, anebo již převážila literatura faktu?

Z rozhlasu jsem odešel v rámci tzv. „optimalizace“ před dvěma roky. Právým důvodem však byly neshody s nadřízenou, která neuměla vést redakci, ale ambice jí nescházely. Ale díky tomu jsem dnes na volné noze

a mohu konečně naplno pracovat na „svých“ tématech. Pro web aktuálně.cz každý měsíc jako podcast zpracovávám nějaký pohnutý životní příběh ze svého zvukového archivu (od odbojářů po letce RAF), píše do židovského věstníku, s Českou televizí spolupracuji na rozličných dokumentárních seriálech (teď se vysílá cyklus Generálové, kde jsem autorem dvou scénářů) a hlavně se mohu věnovat bádání v archivech a psaní knížek. A poezie? Kdesi pod závějí sněhu klíčí.

Děkuji za rozhovor.

Josef Toufar (14. 7. 1902 – 25. 2. 1950) - český katolický kněz umučený komunistickým režimem ve vykonstruované kauze. Toufarovo poslední kněžské působiště byla obec Číhošť u Ledče nad Sázavou. Během bohoslužby 11. prosince 1949 se v číhošťském kostele bez cizího přičinění několikrát pohl dřevěný kříž na oltáři. Potvrdilo to 19 svědků – návštěvníků bohoslužby. Zpráva o tzv. číhošťském zázraku se začala šířit, což se nelíbilo komunistickým funkcionářům. Kněz Toufar byl 28. ledna 1950 zatčen a unesen do Valdic, kde se ho agenti StB snažili krutým mučením donutit ke lživému doznání, že pohyb kříže způsobil on. Režim chtěl Toufarovu výpověď zneužít, aby dokázal, že křesťanství je opiem lidstva. Toufar se však neměl k čemu přiznat. Což dokazovala skutečnost, že ani technikům StB se nepodařilo najít způsob, jak by křížem hýbali. Po měsíci bití a bestiálního mučení Josef Toufar 25. února 1950 zemřel. Jeho mrtvé tělo bylo uloženo v hromadném hrobu v Praze-Žáblicích. V červenci 2015 byly Toufarovy ostatky převezeny zpět do Číhoště a slavnostně uloženy do hrobu.

Poprava 27 českých pánů

Miroslav Kubíček

V rubrice „Otevíráme historii“ chceme dnes připomenout jedno výročí, které pro náš národ mělo tragické důsledky: 21. června 1621 bylo v Praze na Staroměstském náměstí popraveno 27 českých pánů. Je to přesně čtyři sta let...

Tedy abychom byli přesní, ti páni byli pouze tři – Jáchym Ondřej Šlik z Holíče, Václav Budovec z Budova a Kryštof Harant z Polžic a Bezdrůžic. Sedm dalších bylo stavu rytířského a ostatní, tedy sedmnáct, stavu měšťanského.

Předsedou soudu byl královský místopředseda Karel z Lichtenštejna, jeho zástupcem Adam z Valdštejna (strýc Albrechta z Valdštejna). Většina odsouzených byla s'tata, jen několik bylo oběšeno (jednalo se o příslušníky Jednoty bratrské, takováto poprava pro ně měla být co největší potupou). Největším zločincem byl podle výnosu soudu lékař Jan Jesenský (Jessenius). V letech 1617-1620 byl rektorem Karlovy univerzity a v této funkci vykonával řadu diplomatických misí z pověření českých stavů a na jejich podporu; z těch důvodů mu byla přičítána největší vina na stavovském povstání a dříve než byl katem Janem Mydlářem s'tat, byl mu vyříznut jazyk.

Hlavy dvanácti popravených byly v železných koších vystaveny na Sta-

roměstské mostecké věži, kde byly až do vpádu saského vojska v listopadu 1632 (s jedinou výjimkou – hlava Jáchyma Ondřeje Šlika byla na četné prosby jeho vdovy sňata již v roce 1622, aby mohla být pochována spolu s tělem).

Uspořádat veřejnou popravu jako děsivě okázalé divadlo byl záměr. Mělo jít o zastrášující akt zaměřený proti všem protestantům a odpůrcům Habsburků. A tento záměr se podařilo zrealizovat prakticky beze zbytku; v následujících letech mnozí z českých a moravských protestantů po udělení generálního pardonu (panovnícké milosti) téměř bez odporu přijali katolické vyznání, nesmiřitelní nebo nejvíce zkompromitovaní jednotlivci opustili zemi a majetek byl zabaven, aby z něj mohla být v dohledné době odškodněna domácí katolická šlechta a důstojníci vítězné armády. Konfiskace se týkaly zhruba 53 procent všech panství a statků v Čechách, stejně jako necelých 40 procent na Moravě. Politický úpadek stavovské společnosti Čech a Moravy dokládá fakt, že v letech 1627-1628 obě země obdržely nové „ústavní“ zákony (Obnovená zřízení zemská) z pouhé panovnícké vůle, bez dříve nezbytného schválení ze strany zemských sněmů. Již v listopadu 1627 byl při pražské korunovaci

Staroměstská exekuce, kresba dle staršího dřevorytu, 19. století

Ferdinanda III. poprvé uplatněn článek o dědičnosti českého královského trůnu. Ve stejném období vyvrcholila rekatolizační politika vydáním královských patentů, jež nejprve české a později moravské šlechtě nařizovaly buď přijmout katolickou víru, nebo v půlroční lhůtě prodat své statky a opustit zemi. Již předtím byl týmž

způsobem postižen městský stav, ale teprve patenty z let 1627-1628 otevíraly cestu k pokatoličtění i vesnických poddaných. Ti na rozdíl od vyšších stavů možnost opustit zemi neměli.

Morální i politické důsledky toho všeho byly nesmírné...

Použitý zdroj: České země v evropských dějinách, díl druhý, nakl. Paseka 2006

Zlín v období pandemie

Zdeněk Kovalčík

Pandemie nové extrémně nakažlivé nemoci se začala v našich zemích šířit na počátku měsíce března 2020. Z vládních kruhů i od epidemiologů postupně přicházela mnohá omezující opatření a nařízení ve snaze zabránit nárůstu nemoci. Obchody, restaurace, školy, sport, kultura, ale také církve tím byly zasaženy – od mírnějších doporučení k omezení počtu účastníků setkání až k uzavírání či zákazům, dokonce k zákazu zpěvu. V neděli 15. 3. 2020 jsme se ještě mohli sejít v malém počtu k recitované liturgii. A pak jsme si kladli otázku, jak dál? Pro další neděle byly našim členům a sympatizantům zasílány či předávány domácí pobožnosti s kázáním a byly také umísťovány na našich webových stránkách.

V této době však přicházelo do světa něco zcela nového – straemování – přenášení bohoslužeb online, aby je věřící mohli sledovat doma. Velmi intenzivně s tím začala katolická, záhy i evangelická církev. A tak jsem se jednu březnovou neděli vypravil na evangelickou bohoslužbu do zlínského kostela, kde se schází ke svým shromážděním také naše církev, abych vyzvěděl, jak zajišťovat online přenos. Na bohoslužbě při všech přijatých hygienických opatřeních ve velkém sále mohlo být jen 6 účastní-

ků. Smutné, ale zároveň potěšitelné, že Boží slovo přichází do domovů těch, kteří nemohou být přítomni. Zjistil jsem, že technickou stránku zajišťuje mladý člen evangelického sboru Jiří Pejla. A protože jsme stáli před dveřmi největších křesťanských svátků – Velikonoc, požádal jsem bratra Pejlu o spolupráci v technickém zajištění naší první online bohoslužby, a to vigilie Bílé soboty. Bratr Pejla naší prosbě vyhověl, připravil technickou stránku s odkazem k připojení, který jsme rozeslali.

Bylo smutné hledět do prázdného prostoru kostela, kde byla jen sestra Váňová a varhaník. Vše bylo krásně tradičně připraveno, květinová výzdoba, paškál, na stole Páně „vyšňořený“ beránek. Velikonoční vigiliu považuji za nejkrásnější bohoslužbu. Setkávají se zde symboly světla, vody s obnovou křestních slibů i přijímání darů chleba a kalicha, v nichž se nám zpřítomňuje vzkríslený Pán Ježíš. Do vigilie vřazujeme i vybrané krásné antifony a další zpěvy z Tuháckovy bohoslužbné knihy. Stalo se však tehdy něco neočekávaného. Po umytí a desinfekci rukou jsem se v presbyterně oblékal do taláru a na stůl jsem trochu „násilnický“ položil brýle. Když jsem vstoupil za stůl Páně, zjistil jsem, že vidím velmi

zamlženě. V hlavě se vynořila otázka, co se stalo? Sundal jsem brýle a tu jsem zjistil, že chybí pravé, silnější sklo, které vypadlo. Co dělat? A tak jsem přimhouřil pravé oko a texty jsem četl jen levým okem po celou dobu bohoslužby. Vše jsem s pomocí Boží ustál. Zjistili jsme pak, že sledovanost byla poměrně vysoká - blížila se stovce. Další neděle pak zase byly naplněny přípravou domácích pobožností.

V dané době bylo možné setkat se na facebooku s oznámeními o online bohoslužbách z různých míst. Na webových stránkách církve byla zřízena rubrika Církve v období koronaviru. To ukazuje, že církev je živá, přináší povzbuzení, mnohá aktuální zamyšlení a nejrůznější typy liturgického slavení. Výhodou straemování je také fakt, že se lidé mohou připojit nejen v aktuálním čase přenosu, ale třeba později, ve volných chvílích. A to ukazují čísla sledovanosti, která v dalších dnech narůstají.

Stejně jako na jaře, přišlo v podzimním čase další omezování. A tak jsme opět slavili online bohoslužby ve Zlíně od neděle 25. 10., dále ve sváteční dny 1. a 2. 11., pak adventní čas, vigílii Hodu Božího vánočního a od neděle 3. 1. 2021 pak každou neděli. S radostí můžeme konstatovat, že díky bratru Pejlovi, který „vyškolil“ sestru Váňovou, jsme již soběstační. Pokud se pandemická situace nezlepší, jsme rozhodnutí i nadále připravovat bohoslužby online. Odkazy na přenosy ze Zlína můžete vyhledat na webových stránkách naší obce www.ccszhlin.cz i na stránkách církve www.ccszh.cz – Církve v období koronaviru.

Jsme vděční Pánu za to, že i v tomto „bezčasí“ může k lidem přicházet potěšující Boží slovo. Ono přináší naději do světa, do uzavřených domovů, k nemocným a seniorům, ale i k těm, kteří náhodně objeví tyto aktivity, dokazující, že církev žije.

Křesťanské hodnoty

Miroslav Kubiček

Jednu z nových rubrik jsme nazvali „Společenský labyrint s...“, následovat by mělo jméno toho, kdo bude osloven a požádán o příspěvek k tématům, která jsou aktuální ve společnosti. Pro tentokrát jsem se toho ujal já a mám na srdci to, čemu se říká křesťanské hodnoty.

Mohli jsme mít dojem, že se na něco takového v naší „ateistické“ společnosti již dočista zapomnělo. Jenomže ukázalo se, že za určitých okolností se tímto pojmem začne ohánět až překvapivé množství lidí. Byli jsme toho svědky například v souvislosti s muslimskými imigranty. Najednou začali trvat na křesťanských hodnotách lidé, kteří se chovají diametrálně odlišně od křesťanských hodnot, na jednu se jim ale velice hodí.

Ale co vlastně jsou ty křesťanské hodnoty? Pokládám tuto otázku z toho důvodu, že – jak vidno – v ústech mnohých, kteří tím argumentují, dochází přinejmenším k účelové manipulaci a překroucení toho, o čem skutečně jde.

Z Nového zákona a především z evangelií lze vyčíst maximum téměř vyčerpávající. Abychom to ale zestručnili, nabízí se definice staré Jednoty bratrské. Bratři totiž rozlišovali věci podstatné a věci služebné. A ty podstatné byly následující (slovy bratra Řehoře): „Víra, láska a naděje a z toho skutkové dobří a život ctnostný.“ Jak pochopit člověka, který doposud jakoukoli zmínku o víře s pohrdáním odmítal, lásku vztahuje pouze na ty, kteří se s ním shodují

UPDATE

Milí čtenáři,

rádi bychom Vás informovali o tom, že vznikl nový projekt s názvem UPDATE. Hlavním cílem UPDATU je povzbudit a potěšit lidi v této těžké a nelehké době prostřednictvím videosérie. Jednotlivé díly vychází jednou za čtrnáct dní ve středu ve 20:00

a můžete je sledovat na Facebookové stránce s názvem UPDATE nebo také na YouTube kanálu s názvem PROJEKT UPDATE.

Sleduj povzbuzení, stojí to za to.

Je na čase zažít v životě UPDATE!

v jeho názorech a naději vnímá jako opovržení hodnou slabost? Je vůbec možné souhlasit s člověkem, který se sice najednou hlasitě ohání „křesťanskými hodnotami“, ale zároveň ještě hlasitěji schvaluje a sám prosazuje utlačování, ponižování, ne-li přímo likvidaci osob jiných kultur a náboženství? Co může vědět o křesťanských hodnotách ten, který je lhostejný k zoufalým chudákům, kteří prchají z vlastní země, ze svého domova, aby zachránili životy sobě a svým dětem?

Kdyby se ale jednalo pouze o takovéto „vlastence“ a „ochránce křesťanských hodnot“, mohli bychom si pomyslit něco o nižší inteligenci a primitivismu (ale pozor, poznal jsem i lidi vysokoškolsky vzdělané se stejnými názory). Jenomže se značně zdeformovaným pojetím křesťanských hodnot se lze setkat i přímo v křesťanských kruzích.

Mám teď na mysli především Polsko, kde je situace v mnohých ohledech velice nepěkná. Zde jsme svědky toho, jak lehce se může víra změnit

v ideologii, v bezohledné zákonitvích, které už nevidí člověka, ale s klapkami na očích pouze princip a předpis. Křesťanství, křesťanské hodnoty, křesťanská etika, to je totiž o něčem úplně jiném. Vzpomeňme jen na zákoníky a farizeje, kteří hodlali ukamenovat cizoložnou ženu. Neměli před sebou člověka, ale svá pravidla, své zákony, s kterými nelze hnout. Až Ježíš je přinutil couvnout, když jim poradil, aby nejdříve pohlédli sami na sebe.

Je tragickým omylem plést si křesťanské hodnoty s hromadou abstraktních předpisů, příkazů a zákazů – přes takovou hromadu už totiž není vidět člověk, i ten se stává abstraktním objektem, posuzovaným pouze podle toho, jak plní představy zákonodárců a jak se vejde do vymezených přihrádek. Zákony jsou zde pro člověka, nikoli člověk pro zákony. A ohání-li se kdokoli křesťanskými hodnotami, měl by si v první řadě vytáhnout trám z oka svého a následně se opravdově a upřímně zeptat, jak by v té a té situaci jednal Pán Ježíš.

Přijít tichu na chuť

Petr Šandera

Před lety jsem slyšel od Ludvíka Armbrustera toto přirovnání: „Ticho je jako dobré víno... Musíte mu přijít na chuť.“ Ano, je to tak. Jako dobré víno... nebo jako dobrý čaj... Postupem času poznáváme, jak ticho chutná... a oceníme ho. Není lehké vydržet v tichu. I když už známe jeho cenu, i když jsme mu přišli na chuť. Ticho je nejen dobré a krásné, ale taky nesmírně náročné a obtížné. Pořád a pořád s ním začínáme nanovo.

Jsou různá ticha. Jemné, lehounké, obtížné, mučivé, nesnesitelné, silné a mohutné, ticho v lese a v kostele, ticho o samotě a s někým druhým, ticho na horách a ticho u moře...

Vzpomínám si na tři silné zkušenosti ticha. Ta první byla v románském kostelíku sv. Maří Magdalény v Taizé. Přijeli jsme autobusem brzy ráno. Byla neděle. Ještě tma. Všechno spalo. Všechno bylo zavřené. Kromě kostela. Vešel jsem a ticho mne přemohlo. Byla to neuvěřitelná síla. Nedokážu ji popsat. Myslím, že na to ticho nikdy nezapomenu. To byl můj první zážitek v Taizé vůbec.

Podruhé jsem něco podobného zažil v jeskyni, ve které údajně žil jako poustevník sv. Prokop na Sázavě. Zase to bylo ticho, které mne dostalo. Nesmírná síla. Jakoby síla Prokopovy modlitby byla živá i po staletích.

Není pro člověka lepšího léku než ticho. Svět je plný hluku a my zapomínáme ve všem tom lomozu podstatu. Podstata leží v tichu. Chceš-li pochopit duši motýla, sleduj jeho let. Chceš-li pochopit duši řeky, vnímej její tok. Chceš-li pochopit modlitbu, nech se jí unášet jako list vodou. Chceš-li pochopit svět, naslouchej mu. Chceš-li pochopit sny Boha: hledej TICHŮ. Mnich sv. Izák Syrský pravdivě vyznává: „Postavíme-li na jednu miskou vah všechny činnosti světa a na druhou ticho, zjistíme, že váhy se kloní na stranu ticha.“

Pozvání do ticha, Juraj J. Dovala)

Vzal jsem to jako lekci, abych si více uvědomil, jakou silou modlitba je.

A do třetice před pár lety v Alpách. Dostali jsme se vysoko do hor (lanovkou :-). Bylo ráno, a tak jsme tam byli skoro sami. Vysoko v horách u zamrzlého jezera na sněhu na konci horkého června. Kolem dokola majestátní hory, ledovce a sněh. Úžasný pohled. Ale nejvíc nás uchvátilo to ticho. Takové zvláštní ticho.

Jsou různá ticha. Jako jsou různá vína a různé čaje. Ne každé je tak mocné. Myslím, že s tichem je to jako s jinými zkušenostmi. Dostaneme jich pár mocných za celý život. A spoustu drobných, takzvaně obyčejných, každý den. V tichu se naučíme je víc vnímat a oceňovat. Ty, které se zdají obyčejné, vůbec obyčejné nejsou. Nic není obyčejné. Žijeme ve světě zá-

zraků. Avšak nevnímáme je. Jako bychom jeli kamsi autobusem a mělazatažená okna. Nevidíme, jakou nádherou to jedeme (Anthony de Mello). Ticho nás učí dívat se a naslouchat a všímat si... Ticho je příležitost uvědomit si, co opravdu je a co jsme my (co jsem já). Ticho je příležitost uvědomit si, že duchovní život už tu je a děje se kolem nás i v nás. Nemusíme ho vytvářet. Stačí jen do něj vstoupit. Bůh mluví v jemném, tichém hlasu, jak víme už od časů proroka Elijáše. Bůh mluví pořád. Ale my neslyšíme, protože jsme zaměřeni na něco jiného.

Žijeme ve světě slov. Slova slyšíme. Slova nás formují. Sami slova říkáme. Slova utvářejí náš svět. A je to tak dobře. Tak to má být. Ale všechno to vyvěrá ze Slova, které je za slovy,

Jeden stařec řekl: „Stejně jako na cestě, po které se chodí, neroste nikdy žádná tráva, i kdybys ji tam zaséval, protože to místo je udupané, tak je to i s námi. Vzdaluj se od každé starosti a uvidíš, jak roste v tvém nitru něco, o čem jsi ani nevěděl, že to tam je, protože jsi po tom šlapal.“

Apoftegma

mezi slovy, nad nimi. Všechno to vyvěrá z ticha, které není mrtvé. Ovšem také naše slova potřebují pramenit z tohoto ticha, z mlčení, kterým mluví Bůh. My lidé bohužel někdy svými slovy zamlžujeme skutečnost. Zneužíváme slova k ovládní a manipulování. Potřebujeme stále

a znovu a znovu objevovat zázrak slova. Ten na nás čeká zase v tichu. Cestou k tomu je: neříkat žádná zbytečná slova... mluvit nejen ústy, ale svým bytím a hlavně učit se naslouchat pozorně tichounkému, jemnému hlasu...

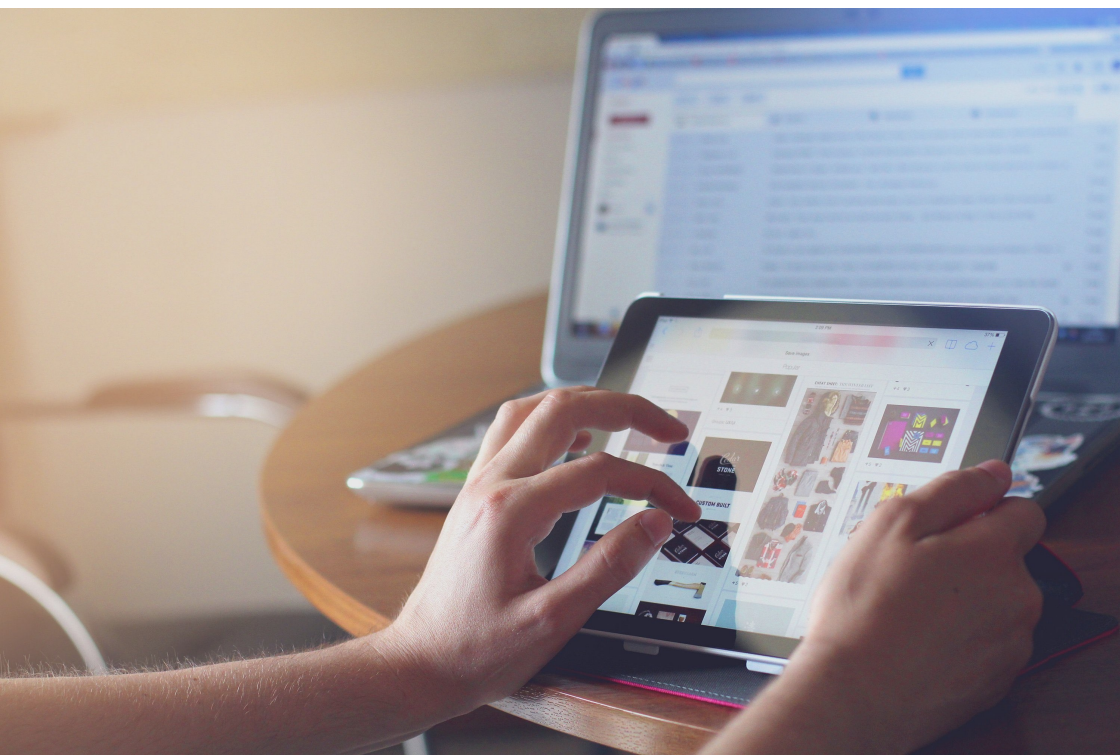
Křesťanství a internet

Michal Hvězda

Tváří v tvář dnešní situaci ve světě nemohu nepřemýšlet nad tím, jak se svět během mého života postupně měnil a co tyto změny přinesly. V posledních desetiletích bylo opravdu všechno čím dál víc propojenější a otevřenější, mohli jsme být v komunikačním spojení s kýmkoliv na světě. Dokonce jsme se s kýmkoliv, pokud jsme měli chuť a prostředky, mohli setkat osobně, téměř kdekoliv. Výhodu otevřených hranic jsme mohli využít k cestování, ale spolu s tím se mohly volně pohybovat i věci méně příjemné a nebezpečné, například víry.

Ze statistik lze prý vyčíst, jak se v různých dobách měnila vzdálenost míst, odkud pocházeli manželé; tato vzdálenost se v průmyslovém novověku rapidně prodloužila. Ano, v dřívějších dobách znal člověk často jen své nejbližší okolí, za humna nebo do měst se dostal zřídka. Riziko pandemií se zvyšovalo především během válek, kdy nemoci přenášela vojska pohybující se do míst bitev.

Představuji si, že podobné to bylo asi s informacemi v křesťanském světě. Na venkově se lidé nové informace dozvídali od místního duchovního, který se pohyboval ve větším prostoru.

ru než místní a který prošel vzděláním. Velmi mnoho lidí neumělo číst; vždyť před vynálezem knihtisku se to bez slabikářů vlastně ani nebylo moc z čeho učit...

Dnes je situace neporovnatelně odlišná. Technologické možnosti jsou snad až nesdělitelně jiné. Naším předkům bychom je asi jen těžko dokázali nějak přiblížit, pravděpodobně bychom neměli ani šanci jim vysvětlit účel věcí, nad kterými se už ani nepozastavujeme, třeba nad pravidelným sledováním zpráv nebo nad emailovou komunikací. A možná bychom jim museli dát v jistém smyslu společně filosofem Martinem Heideggerem za pravdu, když v knize *Básnický bydlí člověk* poznamenal: „Technika překonala všechny vzdálenosti, avšak nevytvořila žádnou blízkost.“

Ne, rozhodně se nechci uměle vracet do časů, kdy technika neexistovala, například tím, že ji striktně nebudu používat. Vždyť nemám jinou možnost, než žít ve své přítomnosti a než se snažit rozvržení současného způsobu života přijmout, jak to jen nejlépe dokážu. Ale přesto ve mně ta filosofická pochybnost vyvolává otázku, jestli možnosti techniky využívám správně a jestli se mi náhodou nestaly cílem místo prostředku. A našel jsem k tomuto tématu tři krátké, ale výstižné body.

Jedná se o anglický článek Christianity and the Internet ([\[g.uk/issues/social-issues/christianity-and-the-internet\]\(http://request.org.uk/issues/social-issues/christianity-and-the-internet\)\). Nedivil bych se, kdybyste se s těmito postřehy již setkali, protože \(alespoň mně\) připadají základní a jednoduché, logické a smysluplné, ale možná právě proto stojí za to se na ně podívat.](http://request.or-</p>
</div>
<div data-bbox=)

Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká. (L 6, 45)

Internet určitě není sám o sobě dobrý nebo špatný. Vždyť počítač, mobil nebo síť sami od sebe neudělají nic, co by do nich člověk (třeba s chybami) nevložit a dokud lidská obsluha něco „nezmáčkne“. Určitě ale platí, že to, co říkáme, vypovídá především o nás samých. Je to ovšem jinačí v tom, že na internetu nestojíme tváří v tvář druhému člověku, takže máme někdy odvahu napsat i to, co bychom při rozhovoru neřekli.

Tak i jazyk je malý úd, ale může se chlubit velkými věcmi. Považte, jak malý oheň může zapálit veliký les! (Jk 3, 5)

Cokoliv napíšeme, roznese se mnohem rychleji a mezi více lidí, než když to vyslovíme ve společenství. A navíc: musíme předpokládat, že některý z těch milionů serverů někde v pozadí si to pamatuje! Kolikrát se mi už stalo, že jsem v rozhovoru „vypustil“ z úst něco, čeho jsem hned vzápětí litoval, takže jsem v modlitbě prosil, aby mi ti, kdo to slyšeli, odpustili? A jak mám prosit, aby mi odpu-

stil kdokoliv v budoucnosti, koho mohl pohoršit můj uschovaný internetový vzkaz, až jednou vypluje na světlo? A co když si pár napsaných slov bez neverbálního kontextu jen špatně vysvětlí?

Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak vy ve všem jednejte s nimi; v tom je celý Zákon i Proroci. (Mt 7, 12)

Ve třetím bodu si autor internetového článku pokládá otázku, jak by vypadaly sociální sítě, kdyby se na nich lidé jen navzájem povzbuzovali. Myslím, že tady je použití Ježíšova pravidla na internetu stejné jako v osobním kontaktu, i když se mi zdá, že se to použitím technologií malinko komplikuje.

Když bych měl zhodnotit, jak se mně osobně daří komunikovat ve virtuálním světě namísto osobního, mám asi pořád na čem hodně pracovat. Technologie ovládám, ale v mé profesi

spočívá těžiště práce v řešení problémů, takže jsem si navykl komunikovat co nejrychleji a nejefektivněji, tedy ústně. Musím přiznat, že mě opatření současné doby poněkud zaskočila, možná až tak, že mě zmátla v komunikaci i tam, kde jsem si myslel, že mám pevnou půdu pod nohama. Inu, každá krize tlačí i do reflexe toho, co se už zdálo pevné a neměnné, a v tom je veliká, veliká příležitost.

Svatý Bože, prosíme Tě o mnoho trpělivosti tam, kde cítíme, že se navzájem vzdalujeme. Prosíme Tě o dar naslouchání, abychom dokázali rozumět zprávě, kterou se třeba nepodařilo úplně vyjádřit tomu, kdo k nám mluví. Prosíme tě o pokoru, se kterou budeme schopni vidět naše sdělení, které musíme předat technickým prostředníkům, co nejvíce očima toho, koho jím chceme podarovat. Amen.

Odkaz bratra Zdeňka Svobody

Marcel Sladkowski

V pátek 19. února zemřel ve Zlíně ve věku 93 let bratr farář, básník a překladatel Zdeněk Svoboda. Rodák ze slováckého Slavkova (5. 7. 1927) studoval nejprve češtinu a filozofii na filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně (1946-1949), poté bohosloví na Husově čs. bohoslovecké fakultě v Praze (1949-1951). Jako farář sloužil v mnoha farnostech Církve československé husitské, nejdéle v Nové Pace (1967–1976) a v Kyjově (1976–1990), po odchodu do důchodu ještě jako pomocný duchovní ve Zlíně (1991-1996). Zde také začátkem 90. let pomáhal při zakládání křesťanské mateřské školy. Zkušenosti z práce s dětmi využil například v knize pohádek O princích Áránovi a Árámovi (2007) či v půvabné knižce Doma (2013). Obě (a mnohé jiné) mu vydala brněnská diecéze.

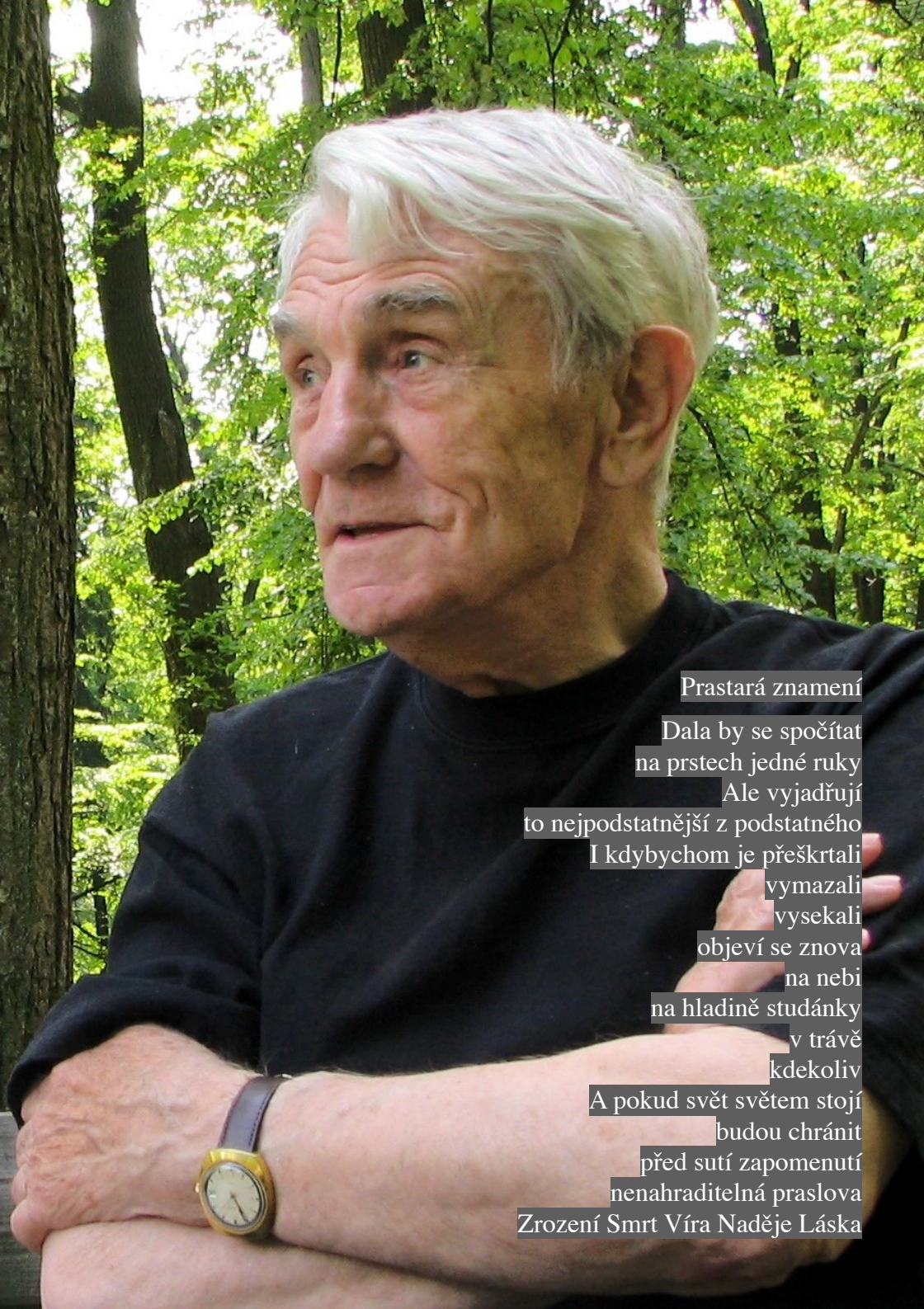
Své texty uveřejňoval ovšem v církevním tisku už od 40. let a v církevním prostředí také nejčastěji publikoval. K významným pracím na tomto poli patří knížky pro duchovní péči o děti a dospělé, například O radosti víry (1972), třídlíná Tak Bůh miloval svět (1985-1986), či O deseti značkách (1988). Na vydávání poezie jinak než v církevních časopisech však nemohl před rokem 1989 pomyslet. První sbírka Gelandet am verlassenen Ufer mu paradoxně vyšla v roce 1988

Byl čas?

Byl čas byl někdy čas
kdy slova byla ryzí?
Teď ztrácejí už jas
a jejich krása mizí

ve východním Německu, kde byly poměry volnější. Svobodných možností po roce 1990 využil naplno jak vlastními sbírkami (mj. Nezaklepávejte mě slova, 1995, Stesky a rozběsky, 2008), tak i významnými překlady zejména z němčiny, jimiž do českého prostředí uvedl dílo Joachima Dachsel (Stan setkávání, 1990, Můj bratr osel a já, 1996) a Kurta Martiho (Něha a bolest, 2001); cenný je rovněž jeho výbor z maďarské poezie Na voze Eliášově (2005). Českou a slovenskou literaturu německému čtenáři naopak zprostředkoval antologiemi Tau und Regen zu sein (1976) a Unter dem Wolkenhimmel (1989).

Svůj literární talent věnoval Zdeněk Svoboda také sféře populární hudby. Jako písňový textař spolupracoval nejvíce na křesťanských sonzích semaforského jmenovce Luboše Svobody, ale také s Ladislavem Kozderkou v brněnském rozhlasovém orchestru.

Prastará znamení

Dala by se spočítat
na prstech jedné ruky

Ale vyjadřují
to nejpodstatnější z podstatného
I kdybychom je přeškrtnali

vymazali
vysekali

objeví se znova
na nebi

na hladině studánky
v trávě

kdekoliv

A pokud svět světem stojí
budou chránit

před sutí zapomenutí
nenahraditelná praslova

Zrození Smrt Víra Naděje Láska

Dušou bol básnik

Z pohřební homilie bratra biskupa

Juraj Jordán Dovala

Zdeněk Svoboda bol dušou básnik. Jeho básniam nikdy nechýbala myšlienka, múdrosť, kus filozofie a neodmysliteľný „svobodovský“ humor. Brat Zdeněk bol unikát a šťastná je taká cirkev, ktorá má svojich farárov Svobodov, pretože dokáže svojim veriacim popri liturgickom a sviatostnom živote dávať ešte pridanú hodnotu v podobe krásy, čistoty ducha a umenia. „Věříme v život Dobra, Pravdy a Krásy“ – tak vyznávame v našich zboroch časť kréda. Krása je božský atribút, plynie z tajomstva sv. Trojice, Otca, Syna a Duha svätého Preto vďaka za to, že sme mali Zdeňka Svobodu, veľkého básnika a kňaza, ktorý nám rozsvetľoval hviezdy Božej krásy.

Bol výborným pozorovateľom života. V jeho blízkosti ste zažili mnoho presných úsudkov a humoru. Spomínam si, ako na našich vikariátoch glosoval rôzne javy, napr. zimné oblečenia pre psíkov, účesy a tetovania dnešnej mládeže, ale aj mladé milenky postarších politikov – to bola jeho obľúbená téma. Všetko naplnil humorom a potmehúdsnym úsmevom. Jeho postrehy odkrývali ľudskú hlúposť a prehnané výstrelky a veľmi presne pomenúvali choroby dnešného sveta. Brat Zdeněk bol totiž člove-

kom „starého sveta“. V dobrom slova zmysle. Sveta masarykovského, prvo-republikového, sveta ktorý mal tradičnú morálku, hodnoty a bral ohľad na ľudskú dôstojnosť. Sveta, v ktorom bolo samozrejmé, že mladší staršiemu uvoľní miesto, v ktorom ženy boli zdravené ako prvé, kde deti bezstarostne behali po uliciach, lebo im nikto neponúkal drogy, sveta ktorý voňal Baťovými topánkami. Zdeněk Svoboda bol stelesnením tohoto všetkého a pri stretnutí s ním na vás dýchlá milá, až antikvariátna atmosféra ľudskosti.

Nové CD

Antonín Dvořák
Biblické písně
a Tři duchovní zpěvy

Kulturně-misijní spolek „Verbum et musica“, který působí v brněnské diecézi, vydal CD s Biblickými písněmi a Třemi duchovními zpěvy od Antonína Dvořáka v podání sólisty opery Národního divadla v Praze Zdeňka Plecha a Jana Krále, pedagoga JAMU. Ten se zhostil klavírního a varhanního doprovodu. Zároveň CD zahrmoval svými improvizacemi na varhany a klavír. Přebal i booklet je tvořen obrazy Antonína Vojtky, malíře jižní Moravy. Celý projekt je nevýdělečný a po slavnostním uvedení CD v rámci plánovaného koncertu bude distribuováno zdarma do jednotlivých diecézí ČČSH. Interpreti a tvůrci nahrávky i bookletu se vzdali svých honorářů. CD má posloužit duchovním a kazatelům jako pastorační pomůcka, stejně tak i pracovníkům v sociálních zařízeních. Slavnostní uvedení CD je odloženo na dobu, kdy epidemická situace umožní uskutečnění koncertu, který bude spojen s výstavou obrazů pana Antonína Vojtky. Tímto koncertem chceme nejen poděkovat dárcům, ale i všem, kteří projekt podpořili svým úsilím a umem.

Podrobnosti jsou k dispozici na

www.verbumetmusica.com

Výročí náboženských obcí

Miroslav Kubíček

V této rubrice bychom rádi uváděli malé reportáže ze života náboženských obcí, diecéze i důležité události v celé církvi. Žel, současná situace nás všechny značně omezuje, a to právě ve zmíněných činnostech. Scházíme se maximálně na bohoslužbách, eventuálně biblických hodinách, ale i v těchto případech velmi opatrně.

Z toho důvodu nebude s největší pravděpodobností ani možné náležitým způsobem připomenout a oslavit kulatá výročí našich náboženských obcí. A není jich v průběhu tohoto roku zrovna málo:

15. května Hovorany,
20. srpna Brno Maloměřice,
také 20. srpna Náměšť nad Oslavou,
a do třetice 20. srpna Střelice,
4. září Břeclav.

Tyto náboženské obce si připomenou shodně 70 roků od svého založení. Rovněž 70 let uplynulo již 29. ledna od vzniku náboženské obce v Chotěboři. A celých 90 roků oslaví 14. července náboženská obec Pěnčín. Snad dá Pán a bude možno zmíněná výročí prožít aktivněji a bohatěji než pouze takovouto stručnou připomínkou.

Vysílání z Maloměřic

Vratislav Marša

Na naši náboženskou obec, která má to specifikum, že mnozí její členové žijí i v Domově důstojného stáří v Maloměřicích, dolehla druhá vlna epidemie, a vlastně i ty následující (nějak jsme je přestali počítat), tvrdě.

Pro bratry a sestry, kteří vládnu počítači, tablety atd., pořizujeme videonahrávku bohoslužby, ze které sestříháme záznam, kde naleznou biblické texty a navazující kázání. Takový videozáznam umístíme na platformy youtube a facebook. Kázání zároveň zveřejňujeme i na webových a facebookových stránkách

náboženské obce, kde je možno si kázání nejen přečíst, nýbrž i stáhnout a vytisknout. Obyvatelé Domova důstojného stáří pak dostávají kázání i s biblickými texty vytištěné formou dopisu, a to přímo v neděli záhy po bohoslužbě. Jsme vděční za možnost

šířit v těchto těžkých dobách slovo Boží alespoň tímto způsobem. Je zajímavé, že o tuto formu kázání projeví zájem lidé, kteří za normálních okolností s církví (nejenom s ČČSH) nejsou vůbec v žádném kontaktu.

Podcast a přenosy z Kuřimi

Petr Šandera

Pandemie nás přiměla hledat nové způsoby zvěstování a kontaktu. Od jara 2020 pořizujeme audionahrávky kázání, které jsou dostupné na různých podcastových platformách pod názvem „Kázání ČČSH Kuřim“. Od podzimu 2020 konáme některá setkání formou videokonferencí na internetu (společná modlitba, biblické hodiny, mládež a příprava na biřmo-

vání). Od letošního ledna jsme začali také streamování nedělních bohoslužeb na YouTube.

Jsme vděční za tyto možnosti. Díky technice můžeme být v kontaktu i s těmi, kdo z nejrozumnějších důvodů nemohou přijít. Všechno je to možné díky věřícím, kteří uplatňují své schopnosti i znalosti a dávají je do služeb evangelia. Jim patří velký dík.

Hodonín v době pandemie

Juraj Jordán Dovala

Z Husova sboru v Hodoníně jsme vysílali online bohoslužby už na jaře 2020. S nápadem a také technickou realizací přišel můj syn Jerguš. Ohlasy byly příznivé. Mnoha lidem to přinášelo naději a povzbuzení do života. Tak jsme s online bohoslužbami pokračovali i v druhé vlně na podzim. Když byly povoleny bohoslužby na živo, přestali jsme vysílat a pár týdnů jsem jenom posílal mailem audio kázání pro ty, kteří měli zájem. Nakonec opět Jerguš přišel s dobrým nápadem, abychom vytvořili podcast, kde se budou kázání nahrávat. Budou na internetu dostupné pro kohokoli a budou plnit i misijní charakter.

Díky Bohu za to, že můžeme šířit evangelium a oslavovat Krista i v tomto čase.

Fond misie a evangelizace brněnské diecéze ČCŠH

*podporuje například
hravé a vzdělávací programy, víkendovky i tábory
pro mladé, děti i rodiny z církve i mimo ni.*

*Pravidla pro přidělování příspěvků a
předepsaný formulář žádosti najdete na adrese
www.ccsnbrno.cz*

*Na projekty podporované Fondem můžete přispět
převodem na účet 2500880517/2010. Děkujeme.*

Na požádání bude vystaveno potvrzení pro daňový odpočet.

Dobrodružné cesty misie

Otto Neubauer: MissionPossible, Doron 2020

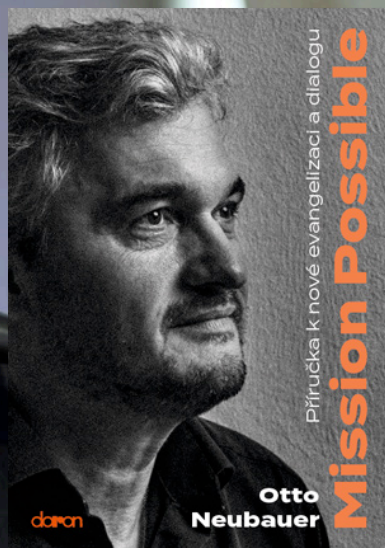
Juraj Jordán Dovala

Mnoho věřících má za to, že misie se jich netýká. Říkají: „Já bych rád zvěstoval Krista, ale nemám kde a já prostě na to nejsem...“ Kniha Mission Possible ale tyto názory vyvrací. Svěžím a tvořivým způsobem nám „k posláni“ podává pomocnou ruku. Takže pro křesťanské církve, společenství, kněze, ale i pro laické jednotlivce se může stát důležitou pomůckou.

Muž činu Otto Neubauer – který je mimochodem otcem skvělých projektů Noc kostelů a Dny víry (městské misie) – nám poskytuje svoje „know how“ podepřené mnohaletými zkušenostmi z evangelizační školy komunity Emmanuel. Ve své knize rozvíjí

deset kroků, které nás bezpečně provedou počátečními chybami (jenž v dobré víře dělá každý) a za účasti odhodlání a modlitby přináší dobré ovoce. Kniha je velice srozumitelná, nabitá praktickými zkušenostmi, příklady a příběhy ze života. Na stránkách dostanou možnost promluvit i studenti, umělci, aktivisté, ale také holič, klenotník, nebo fyzioterapeutka – lidé, kteří Krista přijali do svého života a mají ostatním co nabídnout. Jakoukoli skepsi autor zahání svým entusiasmem, který je nakažlivý. Ujist'uje čtenáře, potencionálního misionáře: „Misie je jako vaření – žádná kouzla, svede to každý!“ Důležitým rysem metody, kterou Otto

Otto Neubauer, autor knihy

EMOJI

Setkání mladší mládeže v Libině

22. - 26. 8. 2021

účastníci 9 - 15 let

🧐 velká hra, 🙏 duchovní program, 🤝 přátelství,
🎵 hudba, 😄 zábava, 🤪 dobrodružství ...a mnoho dalšího
Už teď se těšíme!

Více informací a přihlašování:

Mariana Ambrožová, hlavní vedoucí

telefon: 774 507 892

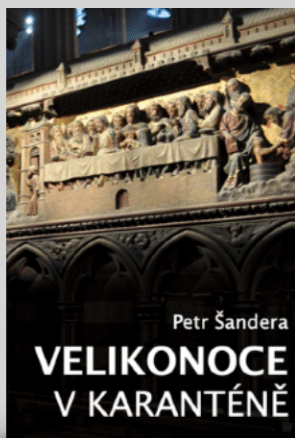
email: marianakosickova@gmail.com

Neubauer nabízí, je dar empatie, vcítění se do druhého. Je to způsob osvobození se od snahy někoho měnit, nebo manipulovat. Jde mu o autentickou víru, která vnímá druhého takového, jaký je a beze zbytku k němu tak i přistupuje. Je to vysoký nárok na nás samotné - abychom evangelizovali svým životem. Už tím, že někde jsme, nejsme tam sami za sebe, ale reprezentujeme Krista a evangelium.

Kniha Mission possible je plná lidské lásky, milosrdenství a tepla. Autor má cit a pochopení pro lidi zraněné, unavené, stigmatizované, na okraji společnosti i života. Zdůrazňuje holý fakt, který je jádrem evangelia, že

všem těmto lidem máme stát na blízku a pomáhat jim nést břímě života. Autor spolu s papežem Františkem kritizuje způsob „misie z balkonu“, kde křesťan odmítá sestoupit z piedestalu svých názorů mezi smrtelníky. Otto Neubauer vidí církve jako společenství, kde silnější podpírá slabšího a duchovně bohatší pečuje o ty chudší. To je pravá misie, protože to je Kristův přístup.

Celá kniha je psaná v ekumenickém duchu, takže nachází své místo v širokém spektru křesťanské rodiny. Jako inspiraci ji naším obcím rozhodně doporučuji. Nuže, pojďme vstříc dobrodružství na cestách misie.

Velikonoce v karanténě

Petr Šandera

„Byly to zvláštní Velikonoce. Několik lidí mi řeklo, že to bylo poprvé, co slavili Velikonoce bez bohoslužeb, a zároveň, že to byly jejich asi nejduchovnější Velikonoce. Rozumím jim. Prožil jsem to stejně. Možná po dlouhé době k nám biblické slovo promluvilo novým způsobem. Prožitek blízkého ohrožení životů našich blízkých i nás samotných nám možná pomohlo otevřít opravdu svá srdce.“

60,- Kč

Tři liturgie /vydání pro duchovní/

Vydání tří liturgií - Liturgie pro menší společenství (Petra Šandery), Liturgie v duchu starokřesťanské tradice (Juraje Jordána Dovaly) a Eucharistické liturgie z Limy.

60,- Kč

Tři liturgie

Zkrácená verze pro obec.

15,- Kč

Záložky s modlitbou

Varianty:

Nicejsko-cařihradské vyznání víry, prolog Janova evangelia, modlitba Jana Amose Komenského, modlitba sv. Františka z Asisi, modlitba bratra Rogera z Taizé.

2,- Kč

OBJEDNÁVKY

Brněnská diecéze CČSH

Email: dieceze@ccshbrno.cz

Telefon: +420 532 162 111

Pane Ježíši ukřižovaný,
ty jsi můj život.
Ty jsi také moje smrt.
Ty jsi moje krása.
Ty jsi to, čím mohu být.
Ty jsi mé celé já.
Ty jsi všechno to, co chci,
i všechno to, čeho se obávám.
Ty jsi všechno to, po čem toužím
i všechno to, co odmítám.
Ty jsi moje duše, tak strašně opomíjená
a přehlížená.

Richard Rohr

ccshbrno.cz